

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 04/07/2023.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

Η ΚΑΛΠΗ ΜΙΛΗΣΕ!

Διατηρούμε ακόμα την πολυτέλεια να μπορούμε να αντιλαμβανόμαστε τους φασίστες με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που τους αντιλαμβανόμασταν πριν από 5, 10 ή 20 χρόνια. Δηλαδή ως πολιτικές συνομαδώσεις που συγκροτούνται με πρωτοβουλία των κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών (π.χ. Εκκλησία, Μαφία, Σώματα Ασφαλείας, Μυστικές Υπηρεσίες κ.ά.) και βρίσκονται σε μια εντεταλμένη υπηρεσία που συνδέεται με κάποια από τις κρατικές ή παρακρατικές προτεραιότητες. Για παράδειγμα, η εμφάνιση της Χρυσής Αυγής το 2010 και η εν μία νυκτί μετατροπή της από συμμορία μαχαιροβγαλιτών σε «αντισυστημικό κόμμα» και επιλογή «πρόθεσης ψήφου» στις προεκλογικές δημοσκοπήσεις, υπαγορευόταν από τις κρατικές προτεραιότητες του ελληνικού κράτους στην αυγή της προηγούμενης δεκαετίας. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι τότε οι κρατικές και παρακρατικές προτεραιότητες ήταν:

1. Η κατάσχεση μιας στρατηγικής αντιεξέγερσης που στόχευε στον έλεγχο ενός κομματιού του προλεταριάτου και της νεολαίας που μόλις είχε πετύχει μια σύντομη αλλά βίαιη εξέγερση και έδειχνε ότι αρνείται την ενσωμάτωσή του στους κρατικούς και συνδικαλιστικούς θεσμούς (π.χ. κόμματα, συνδικάτα, κοινωνία των πολιτών κ.λπ.).

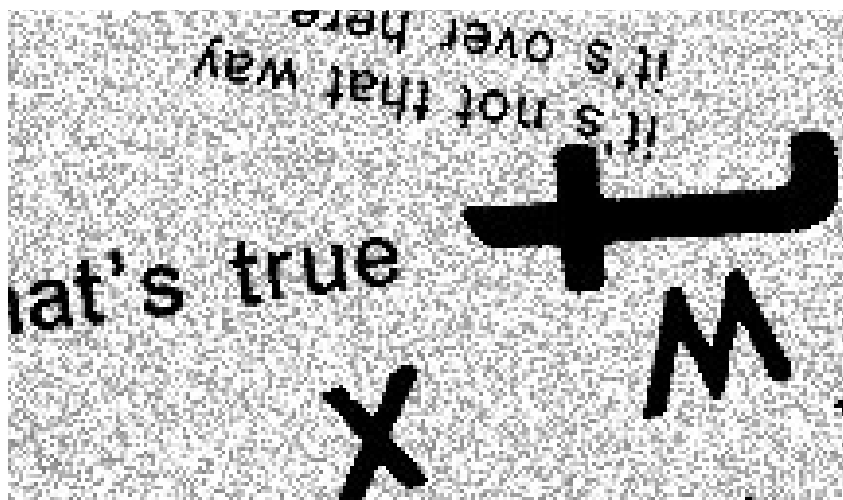
2. Ένα μακρόπνοο πλάνο εσωτερικής υποτίμησης της εργασίας και της ζωής της εργατικής τάξης, το οποίο συνοδευόταν από ένα πελώριο σχέδιο αναδιάρθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού μέσα στο διαφανιόμενο περιβάλλον της «κρίσης δημοσίου χρέους» και το οποίο κωδικοποιήθηκε μεταγενέστερα ως «Μνημόνια».

3. Η αντιμετώπιση μιας βαθιάς κρίσης αντιπροσώπευσης του πολιτικού συστήματος, η οποία αποτυπώθηκε με τον πιο emphaticό τρόπο στις εκλογές της όης Μαΐου 2012. Τότε η ΝΔ είχε συγκεντρώσει 1.192.054 ψήφους και ποσοστό 18,85%, ο ΣΥΡΙΖΑ 1.061.265 και ποσοστό 16,78%, το ΠΑΣΟΚ είχε καταποντιστεί στις 833.529 ψήφους, συγκεντρώνοντας ποσοστό 13,18% (30,74 μονάδες μικρότερο από τις προηγούμενες εκλογές), ενώ η γνωστή συμμορία έμπαινε για πρώτη φορά στη Βουλή με 440.894 ψήφους και ποσοστό 6,97%.

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά, πολλά έχουν αλλάξει σε επίπεδο κρατικών και παρακρατικών προτεραιοτήτων. Η αντιεξέγερση, παρότι πρέπει να γίνεται αντιληπτή ως μια διαρκής λειτουργία του αστικού κράτους ενάντια στον εσωτερικό εχθρό του, φαίνεται ότι έχει πετύχει μια σειρά από τους αρχικούς τακτικούς στόχους της. Το επίπεδο της ταξικής πάλης έχει υποβαθμιστεί δραματικά -ειδικά σε σχέση με την περίοδο 2008-2012- το «ανταγωνιστικό κίνημα» ταλανίζεται από μια διαρκή κρίση προσανατολισμού, κριτικής και πολιτικής παρέμβασης, ενώ η αριστερά πάει κατά διαόλου.

Από την άλλη, το σχέδιο εσωτερικής υποτίμησης της εργασίας και της ζωής της εργατικής τάξης μπορεί να πει κανείς ότι έχει ολοκληρωθεί. Περιφρουρείται, ωστόσο, και εμπεδώνεται από το κράτος, ενώ οι δομικές αλλαγές που κόμισε η «κρίση covid-19» σε επίπεδο διακυβέρνησης μέσω έκτακτης ανάγκης, βιοπολιτικής πειθάρχησης του προλεταριάτου και μιας άνευ προηγουμένου επίθεσης στα σώματα μέσω της πολιτικής του υποχρεωτικού εμβολιασμού, φαίνεται ότι μεταθέτουν το ζήτημα της «εσωτερικής υποτίμησης» σε ένα ανώτερο επίπεδο. Τέλος, η συντριπτική νίκη που κατήγαγε η δεξιά παράταξη στις εκλογές του Ιουνίου 2023 σε συνδυασμό με το γκρεμοτσάκισμα του ΣΥΡΙΖΑ, δείχνει ότι η κρίση αντιπροσώπευσης που σοβούσε στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος κάπως αντιμετωπίζεται. Το ποσοστό-ρεκόρ αποχής 47,16% χρήζει μιας ξεχωριστής εκτίμησης.

Παρότι, λοιπόν, οι κρατικές και παρακρατικές προτεραιότητες που υπαγόρευαν την είσοδο της Χρυσής Αυγής στο κεντρικό πολιτικό

επίπεδο το 2012 φαίνεται ότι σήμερα εκλείπουν, ωστόσο η πρόσφατη εμφάνιση της κομματικής τριπλέτας των φασιστών στη Βουλή που σχηματίστηκε μετά τις τελευταίες εκλογές προξενεί κάποια σημαντικά ερωτήματα:

Ποιοι μηχανισμοί κρύβονται πίσω από τα καινούργια φρούτα της ελληνικής ακροδεξιάς;

Ποια κρατικά και παρακρατικά σχέδια εντέλλονται να υπηρετήσουν;

Οι απόψεις που εκφράζουν σχετικά με το ζήτημα του υποχρεωτικού εμβολιασμού και του πολέμου στην Ουκρανία μας αφορούν; Κι αν ναι, πως;

Δημοσιογράφοι όπως ο Περικλής Γκιόλιας, αδερφός του Σωκράτη, έντυπα και ειδησεογραφικά site, διαφημιστικές εταιρείες στα social media, επιφανείς επιχειρηματίες όπως ο Βίκτωρας Ρέσπης και ο Λαυρέντης Λαυρεντιάδης, μοναστήρια και ενορίες της Βόρειας Ελλάδας, πρώην αξιωματικοί της αστυνομίας και του στρατού κ.ά. που ακόμα δεν γνωρίζουμε φαίνεται ότι αποτέλεσαν την καύσιμη ύλη που έθεσε σε κίνηση τον μηχανισμό πίσω από τα καινούργια φρούτα της ελληνικής ακροδεξιάς. Ο θίασος με τους συνολικά 34 ηθοποιούς των Σπαρτιατών, της Νίκης και της Ελληνικής Λύσης που θα καθίσει στα πάνω δεξιά έδρανα του ναού της δημοκρατίας ήδη υπόσχεται να δώσει τον καλύτερο εαυτό του.

Σε μια περίοδο που γίνεται μια πολύ σοβαρή προσπάθεια εκ μέρους μερίδας των αφεντικών ο "ξεδοντιασμένος" φεμινισμός και τα «ΛΟΑΤΚΙ δικαιώματα» να μετατραπούν και με τη βούλα σε κρατική πολιτική, η ενισχυμένη ακροδεξιά αναμφίβολα θα παίξει τον ρόλο μιας δεξιάς αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση. Από την άλλη, είναι βολικό για το κράτος η εμπέδωση των πολιτικών τεχνολογιών πειθάρχησης που εγκαινιάστηκαν μέσα στην προηγούμενη περίοδο να βρει απέναντί της αισχρές μειοψηφίες που εύκολα μπορούν να ταυτιστούν με τον ανορθολογισμό και τον σκοταδισμό. (Να ευχαριστήσουμε για μία ακόμα φορά τις μερίδες του αριστερού και αντιεξουσιαστικού χώρου που έβαλαν το κεράκι τους στη διαμόρφωση αυτής της κρατικής μεθόδευσης.) Είναι, όμως, αυτές οι βασικές κρατικές προτεραιότητες που υπαγορεύουν το σπρώξιμο των φασιστών;

Κατά τη γνώμη μας όχι. Στο επίκεντρο των κρατικών προτεραιοτήτων σήμερα βρίσκονται τα εθνικά θέματα και η συμμετοχή στον εν εξελίξει παγκόσμιο πόλεμο. Και για την ακρίβεια αυτά τα δύο συνδέονται, γιατί τα εθνικά θέματα είναι ο τρόπος που προσαρμόζεται η ελληνική συμμετοχή στον παγκόσμιο πόλεμο. Τα ανοιχτά εθνικά ζητήματα με την Αλβανία, η συνέχιση της οικονομικής και στρατιωτικής προβολής ισχύος στη Μακεδονία δίκως να έχει κυρωθεί μέχρι στιγμής η Συμφωνία των Πρεσπών από την ελληνική βουλή, η στρατηγική σχέση με την ενεργειακή αγορά της Βουλγαρίας και, προπαντός, το Αιγαίο, η τουρκική

μειονότητα της Δυτικής Θράκης και η Κύπρος συνεχίζουν να είναι οι βασικές προτεραιότητες των εθνικών θεμάτων στην ανατολική Μεσόγειο. Από την άλλη, το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, οι στρατιωτικές και ενεργειακές υποδομές που το περιστοιχίζουν, η σιδηροδρομική σύνδεση με το βουλγαρικό Σβίλεγκραντ και τη Μαύρη Θάλασσα, φαίνεται ότι βρίσκονται επίσης ψηλά στην λίστα, καθότι η σημασία τους εκφεύγει των εθνικών προτεραιοτήτων και αφορά άμεσα τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Τι ρόλο, επομένως, έχουν κληθεί να παίξουν οι φασίστες μέσα στο περιβάλλον που διαμορφώνεται μετά την κλιμάκωση του πολέμου στην ανατολική Ουκρανία;

Τα εθνικά θέματα είναι το πιο βρώμικο κομμάτι της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας και το μοναδικό, μέχρι την εμφάνιση του φονικού ιού, που ήταν σε θέση να επιβάλει καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Στα εθνικά θέματα απαιτείται ομοψυχία, κοινή στρατηγική, διακομματική στήριξη και, γενικά, μετρημένες κουβέντες. Τα εθνικά θέματα παράγουν φόβο και περίσσιο μιλιταρισμό. Κι αν κάποια στιγμή τα εθνικά θέματα πάψουν να είναι «θέματα» και γίνουν ανοιχτά ζητήματα, τότε η οργάνωση της «δεξιάς» αντιπολίτευσης του κράτους αναδεικνύεται σε μείζον ζήτημα εθνικής και διεθνούς πολιτικής, όπως πολύ καλά είδαμε στην περίπτωση της Ουκρανίας μετά το 2014.

Για μία ακόμα φορά, η συγκεκριμένη κατάσταση απαιτεί μια συγκεκριμένη ανάλυση. Χρειαζόμαστε ένα πλέριο βλέμμα στη μεγάλη εικόνα της πλανητικής σύγκρουσης και, ταυτόχρονα, μια διεισδυτική ματιά στις ειδικές όψεις των εσωτερικών αντιφάσεων που παράγονται στο εσωτερικό του κράτους και της κοινωνίας. Έχουμε ανάγκη μιας επίκαιρης άποψης για τις προτεραιότητες του ελληνικού κράτους αν θέλουμε να καταλάβουμε τον ανανεωμένο ρόλο των φασιστών -και το αντίστροφο.

Και όπως κάθε φορά στο παρελθόν που έχουμε κληθεί να αντιμετωπίσουμε τους φασίστες, πρέπει να εξασκήσουμε προσεκτικά και τα δυο μας χέρια: το αριστερό για το γράψιμο και το δεξί για τις σφαλιάρες. Με τη συνείδηση καθαρή, πλέον, ότι ο φασισμός δεν κουβαλάει σβάστικες. Γιατί είναι κρατική πολιτική· γιατί είναι σχέδιο για την πολιτική απαγόρευση της ταξικής πάλης.

editorial

